

Αριθμός Απόφασης 39/2014

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές Σάββα Κυριακίδη, Πρόεδρο Εφετών, Γλυκερία Μουρίκη και Θεώνη Μπούρη [Εισηγήτρια], και τη Γραμματέα Καθολική Γεωργίου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 8η Νοεμβρίου 2013, για να δικάσει την ακόλουθη υπόθεση:

(Α) Των Εκκαλούντων: 1) Ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία «.....», με έδρα τη ....., νόμιμα εκπροσωπούμενης, 2) ...3), κατοίκων ....., που παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου δικηγόρου ..... και προσκόμισε το υπ' αριθμ. .... διπλότυπο είσπραξης

του ΔΣ .....

Της Εφεσίβλητης: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «.....» με έδρα την ....., νόμιμα εκπροσωπούμενη που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου ..... και προσκόμισε το υπ' αριθμ. .... διπλότυπο είσπραξης του ΔΣ .....

(Β) Της Αντεκκαλούσας: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «.....» με έδρα την ....., νόμιμα

εκπροσωπούμενη που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου ..... Των Αντεφεσιβλήτων: 1) Ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία «.....», με έδρα τη ....., νόμιμα εκπροσωπούμενης, 2) ...3), κατοίκων ....., που παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου δικηγόρου .....

Η ενάγουσα (εφεσίβλητη-αντεκκαλούσα) άσκησε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου ..... κατά των εναγόμενων (εκκαλούντων-αντεφεσίβλητων) την από 15-4-2009 και με αρ. εκθ. κατ. 481/15-4-2009 αγωγή και η από 9-9-2009 και με αριθμ. έκθ. κατάθ. 1096/9-9-2009 κλήση. Το Δικαστήριο εκείνο με την 176/2011 οριστική απόφασή του, έκανε δεκτή μερικά την αγωγή αντιμωλία των διαδίκων. Κατά της απόφασης αυτής ασκήθηκαν α) από τους εναγόμενους ενώπιον του δικαστηρίου που την εξέδωσε η από 1-9-2011 και με αρ. εκθ. κατ. 176/7-9-2011 ένδικη έφεσή τους αντίγραφο της οποίας κατατέθηκε στη γραμματεία του δικαστηρίου τούτου με αρ. εκθ. κατ. 7/12-10-2011, β) από την ενάγουσα ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου η από 10-10-2011 και με αριθμ. έκθ. κατάθεσης 262/4-10-2011 αντέφεση της. Για τη συζήτηση αυτών που γράφτηκαν νόμιμα στο πινάκιο προσδιορίστηκαν για τη δικάσιμο της 9ης -11-2012 και μετ' αναβολή για αυτή που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε νόμιμα με τη σειρά της από το σχετικό πινάκιο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν και προφορικά τους ισχυρισμούς τους και αναφέρθηκαν στις γραπτές προτάσεις που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση από 1.9.2011 (με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 176/7.9.2011 και αριθμό Εφετείου 7/12.10.2011) έφεση των ηττηθέντων πρώτης, δευτέρου και τρίτου των εναγομένων κατά της υπ' αριθμ. 176/2011 αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων, ασκήθηκε εμπρόθεσμα με νομότυπη κατάθεση του σχετικού δικογράφου στη γραμματεία του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου (άρθρα 495 επ., 511 επ. ΚΠολΔ). Είναι συνεπώς παραδεκτή

και πρέπει να ακολουθήσει η ουσιαστική έρευνα των λόγων της κατά την ίδια διαδικασία. Η ενάγουσα (ήδη εφεσίβλητη) με την από 15.4.2009 (αριθμ. εκθέσεως καταθέσεως 481/15.4.2009) αγωγή της ισχυρίστηκε ότι δραστηριοποιείται στις υπηρεσίες καταλόγου και έχει κατασκευάσει και διαθέτει σε έντυπη και ηλεκτρονική μορφή τον κατάλογο «.....» και την αγγλική έκδοσή του «.....». Οτι η δημιουργία της βάσης αυτής δεδομένων είναι αποτέλεσμα πολυδάπανης, χρονοβόρας και εξειδικευμένης εργασίας και αποτελεί το πολυτιμότερο περιουσιακό στοιχείο της. Ότι το Φεβρουάριο 2009 διαπίστωσε ότι στο διαδίκτυο, στην ιστοσελίδα της πρώτης εναγομένης, ομόρρυθμης εταιρείας που εδρεύει στη ....., στη διεύθυνση www....gr, διατίθεται τμήμα της βάσης δεδομένων, που η ίδια έχει κατασκευάσει και συνεπώς έχει δικαίωμα να χρησιμοποιεί. Οτι εξ αιτίας αυτής της υπαίτιας και παράνομης συμπεριφοράς της πρώτης εναγομένης, της οποίας οι δεύτερος και τρίτος είναι ομόρρυθμοι εταίροι, μειώθηκε το επιχειρηματικό κέρδος της και υπέστη κλονισμό της φήμης και της αξιοπιστίας της. Με βάση το ιστορικό αυτό, ζήτησε να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να παύσει την προσβολή των δικαιωμάτων της και να παραλείψει κάθε προσβολή στο μέλλον, με την απειλή χρηματικής ποινής 5.900 ευρώ για κάθε παράβαση της σχετικής διάταξης της απόφασης που θα εκδοθεί, να δημοσιεύσει με δαπάνες της σε μία εφημερίδα της Ρόδου και σε μία εφημερίδα πανελληνίας κυκλοφορίας περίληψη του διατακτικού της απόφασης που θα εκδοθεί, να διαταχθεί η τετάρτη εναγομένη (Εθνική Επιτροπή Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων), αρμόδια για τα θέματα ονομάτων χώρου στο διαδίκτυο, να διαγράψει οριστικά το όνομα χώρου της εναγομένης, άλλως να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να αναρτήσει στην ιστοσελίδα της περίληψη του διατακτικού της απόφασης που θα εκδοθεί και τέλος να αναγνωρισθεί -μετά από παραδεκτή μετατροπή του καταψηφιστικού αιτήματος σε αναγνωριστικό- ότι οι τρεις πρώτοι εναγόμενοι, έκαστος εις ολόκληρον, οφείλουν να της καταβάλουν το ποσό των 300.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Επί της αγωγής εκδόθηκε η προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 176/2011 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, που δέχθηκε εν μέρει την αγωγή, αναγνώρισε ότι οι τρεις πρώτοι εναγόμενοι οφείλουν, έκαστος εις ολόκληρον, να καταβάλουν στην ενάγουσα νομιμοτόκως το ποσό των 15.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, υποχρέωσε την πρώτη εναγομένη να παραλείψει κάθε προσβολή στο μέλλον με την απειλή χρηματικής ποινής 1.000 ευρώ για κάθε παράβαση της σχετικής διάταξης της απόφασης, επέτρεψε τη δημοσίευση με δαπάνες της πρώτης εναγομένης σε μία εφημερίδα της .....και σε μία εφημερίδα της .....περίληψης του διατακτικού της απόφασης και τέλος υποχρέωσε την τέταρτη εναγομένη να διαγράψει οριστικά το διαδικτυακό όνομα χώρου της πρώτης εναγομένης. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονούνται οι τρεις πρώτοι εναγόμενοι, με την υπό κρίση έφεση, για λόγους που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητούν δε να εξαφανιστεί η απόφαση με το σκοπό να απορριφθεί η αγωγή. Η ενάγουσα με ιδιαίτερο δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου (άρθρο 523 ΚΠολΔ), άσκησε αντέφεση, που αναφέρεται στο κεφάλαιο της χρηματικής ικανοποίησης, το οποίο συνέχεται αναγκαστικά με εκείνα που προσβάλλονται με την έφεση. Συνεπώς είναι παραδεκτή καθ' ο μέρος στρέφεται κατά των εκκαλούντων, ενώ είναι απαράδεκτη, ελλείψει παθητικής νομιμοποίησης, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της τέταρτης εναγομένης, η οποία δεν είναι εκκαλούσα (ΑΠ 1592/2006 δημ. ΝΟΜΟΣ). Μετά ταύτα, η αντέφεση πρέπει να συνεκδικασθεί με την έφεση λόγω της πρόδηλης συνάφειάς τους και να εξετασθεί, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή, από ουσιαστική άποψη.

Η Οδηγία 96/9 ΕΟΚ θέσπισε ένα εναρμονισμένο καθεστώς νομικής προστασίας των βάσεων δεδομένων εντός της Κοινότητας. Στο ελληνικό δίκαιο η Οδηγία ενσωματώθηκε ικανοποιητικά με το ν. 2819/2000. Ως βάση δεδομένων νοείται «η συλλογή έργων, δεδομένων ή άλλων ανεξαρτήτων στοιχείων, διευθετημένων κατά συστηματικό ή μεθοδικό τρόπο και ατομικώς προσιτών με ηλεκτρονικά μέσα ή με

άλλο τρόπο» (αρ. 1 παρ. 2 της Οδηγίας 96/9 ΕΟΚ και παρ. 2α του αρ. 2 του ν. 2121/1993, που προστέθηκε με το αρ. 7 παρ. 1 ν. 2819/2000). Κατά τις αιτιολογικές σκέψεις της Οδηγίας 96/9, στην έννοια των βάσεων δεδομένων υπάγονται τόσο οι ηλεκτρονικές (ψηφιακές) βάσεις δεδομένων, όσο και οι μη ηλεκτρονικές (παραδοσιακές) βάσεις δεδομένων (αιτ. σκ. 14), ο όρος «βάση δεδομένων» πρέπει να θεωρηθεί ότι περιλαμβάνει κάθε είδους συλλογές έργων, λογοτεχνικών, καλλιτεχνικών, μουσικών ή άλλων ή άλλο υλικό, όπως κείμενα, ήχους, εικόνες, αριθμούς, πραγματικά στοιχεία και δεδομένα (αιτ.σκ. 17), στις ηλεκτρονικές βάσεις δεδομένων περιλαμβάνονται και τα CD-ROM και CD-I (αιτ.σκ. 23), η συμπίεση διαφόρων μουσικών εκτελέσεων CD δεν είναι βάση δεδομένων (αιτ. σκ. 19) και η προστασία της Οδηγίας δεν εκτείνεται στα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών (αιτ.σκ.23). Με την Οδηγία 96/9 ΕΟΚ θεσπίστηκε το σύστημα «διπλής προστασίας» των βάσεων δεδομένων: προστατεύονται είτε με το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, είτε με το νέο, ειδικής φύσης δικαίωμα του κατασκευαστή βάσης δεδομένων. Η προστασία της βάσης δεδομένων δεν εκτείνεται στα δεδομένα, τα οποία περιέχει η βάση. Προστατεύεται η κατάταξη, η διευθέτηση και η οργάνωση του περιεχομένου της. Αντικείμενο προστασίας με το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας είναι οι βάσεις δεδομένων, οι οποίες λόγω της επιλογής ή της διευθέτησης του περιεχομένου τους αποτελούν πνευματικά δημιουργήματα (αρ. 3 παρ. 1 της Οδηγίας 96/9 και παρ. 2α του αρ. 2 ν. 2121/1993).

Έτσι, για να προστατευθεί η βάση δεδομένων με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας πρέπει να καταδειχθεί μια πρωτοτυπία στην επιλογή ή στην οργάνωση του υλικού της. Μια βάση δεν θα είναι πρωτότυπη, εάν δεν υπάρχει καμία επιλογή στο υλικό ή αν η διευθέτηση γίνεται με κριτήρια αυτονομία (π.χ. όλοι οι πολίτες ενός Δήμου ή όλα τα ονόματα με αλφαβητική σειρά (βλ. Μ. Κανελλοπούλου - Μπάτη, Νομική Προστασία Βάσεων Δεδομένων, έκδοση 2004, σελ. 57). Εξάλλου, στο άρθρ. 3 παρ. 1 εδ. β' της Οδηγίας διευκρινίζεται ότι κανένα άλλο κριτήριο, εκτός από την πρωτοτυπία, δεν θα καθορίζει την προστασία της βάσης με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας και ιδίως δεν θα πρέπει να γίνεται καμία αξιολόγηση της ποιοτικής ή αισθητικής αξίας της. Υποκείμενο προστασίας κατά το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας είναι ο δημιουργός του. Κατά το άρθρ. 4 της Οδηγίας, ο δημιουργός της είναι το φυσικό πρόσωπο ή ομάδα φυσικών προσώπων που έχει δημιουργήσει τη βάση δεδομένων ή, εφόσον επιτρέπεται από τη νομοθεσία του κράτους - μέλους, το νομικό πρόσωπο που ορίζεται ως δικαιούχος από τη νομοθεσία αυτή. Κατά το ελληνικό δίκαιο, μόνο τα φυσικά πρόσωπα μπορούν να είναι δημιουργοί, ενώ τα νομικά πρόσωπα μπορούν μόνο δευτερογενώς να αποκτήσουν την ιδιότητα του δικαιούχου (άρθρ. 6 και 8 ν. 2121/ 1993). Ο δημιουργός της βάσης δεδομένων έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπει ή να απαγορεύει: α) την προσωρινή ή διαρκή αναπαραγωγή της βάσης δεδομένων με κάθε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει, β) τη μετάφραση, προσαρμογή, διευθέτηση και οποιαδήποτε άλλη μετατροπή της βάσης δεδομένων, γ) οποιαδήποτε μορφή διανομής της βάσης δεδομένων ή αντιγράφων της στο κοινό. Η πρώτη πώληση αντιγράφου της βάσης δεδομένων στην Κοινότητα από το δικαιούχο ή με τη συγκατάθεση του, συνεπάγεται ανάληψη του δικαιώματος μεταπώλησης του εν λόγω αντιγράφου στην Κοινότητα, δ) οποιαδήποτε ανακοίνωση, επίδειξη ή παρουσίαση της βάσης δεδομένων στο κοινό, ε) οποιαδήποτε αναπαραγωγή διανομή, ανακοίνωση, επίδειξη ή παρουσίαση, στο κοινό των αποτελεσμάτων των πράξεων που αναφέρονται στο στοιχ. β' (άρθρ. 5 της Οδηγίας 96/9 και παρ. 3 του άρθρ. 3 του ν. 2121/1993, που προστέθηκε με το άρθρ. 7 παρ. 3 ν. 2819/2000).

Περαιτέρω το άρθρ. 45Α του ίδιου ως άνω ν. 2121/1993 ορίζει ότι: «1. Ο κατασκευαστής βάσης δεδομένων έχει το δικαίωμα να απαγορεύει την εξαγωγή ή/και επαναχρησιμοποίηση του συνόλου ή ουσιώδους μέρους του περιεχομένου της βάσης δεδομένων, αξιολογούμενου ποιοτικά ή ποσοτικά,

εφόσον η απόκτηση, ο έλεγχος ή η παρουσίαση του περιεχομένου της βάσης δεδομένων καταδεικνύουν ουσιώδη ποιοτική ή ποσοτική επένδυση. Κατασκευαστής βάσης δεδομένων είναι το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που λαμβάνει την πρωτοβουλία και επωμίζεται τον κίνδυνο των επενδύσεων (άρθρ. 7 παρ. 1 Οδηγίας 96/9 και 45A παρ. 1 εδ. α' ν. 2121/1993). Υποκείμενο της προστασίας με το ειδικής φύσεως δικαίωμα του κατασκευαστή βάσης δεδομένων είναι ο κατασκευαστής βάσης δεδομένων, δηλ. το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που λαμβάνει την πρωτοβουλία και επωμίζεται τον κίνδυνο των επενδύσεων (άρθρ. 7 παρ. 1 Οδηγίας 96/9 και 45A παρ. 1 εδ. β' ν. 2121/1993). Το ευεργέτημα της προστασίας βάσει του ειδικής φύσεως δικαιώματος προβλέπεται μόνο για τις βάσεις δεδομένων που πληρούν ένα συγκεκριμένο κριτήριο, ήτοι η απόκτηση, ο έλεγχος ή η παρουσίαση του περιεχομένου τους καταδεικνύουν ουσιώδη ποιοτική ή ποσοτική επένδυση. Κτήση δεδομένων είναι η συλλογή, η συγκέντρωση των δεδομένων ή άλλου υλικού της βάσης, ενώ ο έλεγχος αναφέρεται στην επαλήθευση, στη συμπλήρωση, στην ενημέρωση και τη διαρκή διόρθωση της βάσης, χαρακτηριστικά βέβαια, μιας «έγκυρης» βάσης δεδομένων. Η παρουσίαση της βάσης αναφέρεται στην ανάκτηση και μετάδοση των πληροφοριών, στη χρήση του σχετικού λογισμικού, στο θησαυρό της βάσης, στα ευρετήρια κ.λπ. (βλ. Μ. Κανελλοπούλου-Μπότη, ό.π., σελ. 65). Ως προς το ζήτημα της ουσιώδους ποσοτικής ή ποιοτικής επενδύσεως το ΔΕΚ έχει αποφανθεί ως εξής: «Η έννοια της επένδυσης που συνδέεται με την απόκτηση του περιεχομένου μιας βάσης δεδομένων σημαίνει τα μέσα που χρησιμοποιούνται για την αναζήτηση υφιστάμενων στοιχείων και τη συγκέντρωση τους στην εν λόγω βάση, ενώ δεν περιλαμβάνει τα μέσα που χρησιμοποιούνται για τη δημιουργία των στοιχείων που συναποτελούν το περιεχόμενο μιας βάσης δεδομένων. Η έννοια της επένδυσης που συνδέεται με τον έλεγχο του περιεχομένου της βάσης δεδομένων σημαίνει τα μέσα που χρησιμοποιούνται προκειμένου να εξασφαλισθεί η πιστότητα των πληροφοριών που περιέχονται στην εν λόγω βάση, για τον έλεγχο της ακρίβειας των αναζητούμενων στοιχείων, κατά τη δημιουργία της βάσεως αυτής, καθώς και κατά την περίοδο λειτουργίας της. Η έννοια της επένδυσης που συνδέεται με την παρουσίαση του περιεχομένου της βάσης δεδομένων αφορά τα μέσα που χρησιμοποιούνται για να αποκτήσει η εν λόγω βάση τη λειτουργία επεξεργασίας των πληροφοριών, ήτοι τα μέσα που χρησιμοποιούνται για τη συστηματική ή μεθοδική διευθέτηση των στοιχείων που περιέχονται στη βάση αυτή, καθώς και την οργάνωση της δυνατότητας ατομικής προσβάσεως στα στοιχεία αυτά». Η ανάγκη αναγνώρισης του ειδικού δικαιώματος στον κατασκευαστή της βάσης δεδομένων συνίσταται στο ότι για την κατασκευή βάσεων δεδομένων απαιτείται η επένδυση σημαντικών ανθρώπινων, τεχνικών και οικονομικών πόρων, ενώ η αντιγραφή των εν λόγω βάσεων δεδομένων ή η πρόσβαση σ' αυτές είναι δυνατή με κόστος πολύ μικρότερο από εκείνο που συνεπάγεται η ανεξάρτητη δημιουργία τους (Αιτ. σκ. 7 της Οδηγίας 96/9). Ετσι, οι επενδύσεις αυτές είναι δυνατόν να συνίστανται σε διάθεση χρηματοδοτικών μέσων ή/και δαπάνη χρόνου, προσπάθειών και ενέργειας, και πρέπει να πρόκειται για επενδύσεις σημαντικών ανθρώπινων τεχνικών και οικονομικών πόρων. Ο όρος ουσιώδης προσδιορίζεται λαμβάνοντας υπόψη, αφενός τις δαπάνες και τις αποσβέσεις και τη σημασία της φύσεως και του περιεχομένου της βάσεως, αφετέρου του τομέα στον οποίο ανάγεται. Ως «εξαγωγή» νοείται η μόνιμη ή προσωρινή μεταφορά του συνόλου ή ουσιώδους μέρους του περιεχομένου βάσης δεδομένων σε άλλο υλικό φορέα με οποιοδήποτε μέσο ή με οποιαδήποτε μορφή. Ως «επαναχρησιμοποίηση» νοείται η πάσης μορφής διάθεση στο κοινό του συνόλου ή ουσιώδους μέρους του περιεχομένου της βάσης δεδομένων με διανομή αντιγράφων, εκμίσθωση, μετάδοση με άμεση επικοινωνία ή με άλλες μορφές (άρθρ. 7 παρ. 2 Οδηγίας 96/9 και 45A παρ. 2 ν. 2121/1993). Το ουσιώδες ή η ουσιώδες της αφαίρεσης / επαναχρησιμοποίησης της βάσης δεδομένων μπορεί να κριθεί είτε ποσοτικά είτε ποιοτικά. Η εξαγωγή και η επαναχρησιμοποίηση ουσιώδους μέρους της βάσης δεδομένων επιτρέπεται ελεύθερα, αρκεί όμως να μην είναι επανειλημμένη και συστηματική και να μην

θήγει το δικαίωμα του κατασκευαστή ή να μη συγκρούεται με την κανονική εκμετάλλευση της βάσης δεδομένων (άρθρ. 7 παρ. 5 της Οδηγίας 96/9 και 45Α παρ. 4 του ν. 2121/1993). Η πρακτική σημασία της προστασίας με το ειδικό αυτό δικαίωμα είναι μεγάλη γιατί καλύπτονται οι περιπτώσεις που δεν εμπίπτουν στο πεδίο της πνευματικής ιδιοκτησίας ή για τις οποίες υπάρχει αμφιβολία ως προς την προστασία αυτή, όπως οι περιπτώσεις βάσεων δεδομένων με καθαρά αριθμητικά στατιστικά στοιχεία, με διευθύνσεις ή δρόμους, τηλεφωνικοί κατάλογοι κλπ. Θα πρέπει, τέλος, να σημειωθεί ότι πρόκειται για ένα δικαίωμα «ειδικής φύσης» που δεν κατατάσσεται ούτε στο δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας ούτε στα συγγενικά δικαιώματα (βλ. Α. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, β' έκδ. 2005, σελ. 78). Ο νόμος 2121/1993 υπήγαγε ρητά στην έννοια του έργου, ως αντικειμένου πνευματικής ιδιοκτησίας, τις βάσεις δεδομένων.

Ειδικότερα, σύμφωνα με την § 2 του άρθρου 2 του νόμου αυτού «νοούνται επίσης ως έργα (...), καθώς και οι συλλογές έργων ή συλλογές εκφράσεων της λαϊκής παράδοσης ή απλών γεγονότων και στοιχείων, όπως οι εγκυκλοπαίδειες, οι ανθολογίες και οι βάσεις δεδομένων, εφόσον η επιλογή ή η διευθέτηση του περιεχομένου τους είναι πρωτότυπη». Ο νόμος, εξειδικεύοντας την πρωτοτυπία ως προϋπόθεση αναγωγής της συλλογής σε έργο προστατευόμενο με την πνευματική ιδιοκτησία, την εντοπίζει στα δύο στοιχεία της επιλογής του περιεχομένου και της διευθέτησης του, χωρίς περαιτέρω εξειδίκευση ως προς τη μορφή του συλλεκτικού έργου. Η πρωτοτυπία της βάσης δεδομένων περιλαμβάνει τρία στοιχεία: α) Εργασία, δηλαδή καταβολή μόχθου και, ενδεχομένως χρόνου και δαπάνης. Το στοιχείο αυτό αποτελεί το ηθικό θεμέλιο της νομικής προστασίας της βάσης δεδομένων, καθόσον για τη δημιουργία της απαιτείται η επένδυση σημαντικών ανθρώπινων, τεχνικών και οικονομικών πόρων, ενώ οι εν λόγω βάσεις δεδομένων μπορούν να αντιγραφούν με ένα μέρος του κόστους, που απαιτείται για την ανεξάρτητη δημιουργία τους, β) εργασία πνευματική, δηλαδή όχι καθαρά μηχανική. Εδώ το κριτήριο είναι αν η βάση δεδομένων θα μπορούσε να είχε επιλεγεί ή διευθετηθεί και με τρόπους άλλους από εκείνους που ακολούθησε ο δημιουργός της, τόσο ως προς τη σύλληψη και το σχεδιασμό της εργασίας, όσο και κατά την εκτέλεση της, και κατά πόσο το αποτέλεσμα της εργασίας θα μπορούσε να έχει διαφορετικό βαθμό επιτυχίας, που εξαρτάται από την ποιότητα της σύλληψης και της εκτέλεσης. Μόλις χρειάζεται να λεχθεί ότι η ανάληψη ή η αντιγραφή βάσης δεδομένων, έστω και με ελάχιστες τροποποιήσεις, αποκλείει το στοιχείο της πνευματικής εργασίας και γ) προσωπική πνευματική εργασία του δημιουργού. Τέλος, προκειμένου για τα συλλεκτικά έργα, η πρωτοτυπία αναζητείται, διαζευκτικά, είτε στην επιλογή του περιεχομένου τους, είτε στη διευθέτηση του. Η επιλογή του περιεχομένου μίας συλλογής μπορεί να είναι ενδεικτική ή να επιδιώκει πληρότητα. Εδώ τα ζητούμενα είναι δύο, αφενός η ακρίβεια και αφετέρου η πληρότητα των πληροφοριών. Στη βάση δεδομένων ζητούμενο του τρόπου διευθέτησης είναι η ευχερέστερη αναζήτηση και μετάδοση της πληροφορίας. Κατά τα άλλα, οι εναλλακτικοί τρόποι της διευθέτησης, όπως άλλωστε και της επιλογής του περιεχομένου της συλλογής, τελούν σε συνάρτηση, αφενός προς τη φύση του περιεχομένου και αφετέρου προς τη σκοπούμενη χρήση της συλλογής, αυτές καθορίζουν εξ αντικειμένου την έκταση της ελευθερίας του δημιουργού (βλ. ΕφΘεσσαλ 1710/2011 ΔΙΜΕΕ 2012/74, ΕφΘρ 290/2007 ΧΡΙΔ 2008/65, Ιωάννη Σχινά, Η βάση δεδομένων ως αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας, ΕλλΔνη 37. 1216 επ.). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 1 του ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» απαγορεύεται κατά τις εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγές πάσα προς τον σκοπό ανταγωνισμού γινόμενη πράξη, που αντίκειται στα χρηστά ήθη, ο δε παραβάτης μπορεί να εναχθεί προς παράλειψη και προς ανόρθωση της προσγενομένης ζημίας.

Από τη διάταξη αυτή προκύπτει αξίωση για άρση της αθέμιτης ανταγωνιστικής ενέργειας και παράλειψη της στο μέλλον, καθώς και αποκατάστασης της προξενηθείσης ζημίας, εφόσον συντρέχουν σωρευτικά,

α) σκοπός ανταγωνισμού, β) ανάπτυξη της ανταγωνιστικής ενέργειας σε μια σχετική αγορά που νοείται κατά τρόπο ευρύ, γ) αντίθεση της ανταγωνιστικής ενέργειας στα χρηστά ήθη. Ο σκοπός ανταγωνισμού αναλύεται στα εξής επιμέρους στοιχεία α) σε πράξη ανταγωνισμού, β) σε σχέση ανταγωνισμού. Ως μεν πράξη ανταγωνισμού θεωρείται η αντικειμενικά ικανή να διευρύνει ή να διατηρήσει τον κύκλο πελατών, ως δε σχέση ανταγωνισμού νοείται δράση δύο ή περισσότερων επιχειρήσεων σε μία κοινή αγορά με κοινό στόχο τη σύναψη συναλλακτικών σχέσεων με τρίτους. Αντίθεση στα χρηστά ήθη - κατά την κρατούσα άποψη - υπάρχει όταν η ανταγωνιστική ενέργεια προσκρούει στο αίσθημα και στις ιδέες του εκάστοτε κατά γενική αντίληψη - ορθώς, δικαίως και εμφρόνως σκεπτόμενου ανθρώπου εντός του συναλλακτικού κύκλου όπου λαμβάνει χώρα η πράξη ή όταν γίνεται χρήση μεθόδων και μέσων αντιθέτων προς την ομαλή ηθικότητα των συναλλαγών (βλ. ΕΑ 7770/ 2007 ΔΕΕ 2008/ 575, ΕΑ 6193/2006 Δ/νη 2007/1461, ΕΑ 5136/2005 ΔΕΕ 2005/939, ΕΑ 698/2003 Δνη 45/1064, ΕφΘεσ 7910/2002 ΔΕΕ 2003. 630, Ν. Ρόκα, Αθέμιτος Ανταγωνισμός, 1975, ο. 28, Γεωργακόπουλος, ΕγχεμπΔ, Τομ. 1, Οι έμποροι, 1995, ο. 185, του ιδίου, Η έννομη τάξη του ανταγωνισμού, ΝοΒ 35. 880, Τιμπανούλη, σε Ν. Ρόκα, Αθέμιτος Ανταγωνισμός - Ερμηνεία κατ' άρθρο του ν. 146/1914, 1996, ο. 47). Αλλωστε, πράξη η οποία εμπίπτει στην ως άνω γενική ρήτρα μπορεί να θεωρηθεί και η απόσπαση (προσέλκυση) πελατείας, με τη συνδρομή όμως ειδικών συνθηκών, που την καθιστούν αθέμιτη, δηλαδή εφόσον γίνεται με σκοπό ανταγωνισμού, με μέσα ή μεθόδους που αντίκεινται στα χρηστά ήθη, όπως λ.χ. με παραπλάνηση ή εξαγορά του πελάτη ή με πράξεις παρεμπόδισης του. Έτσι, πράξη αντίθετη στον συνταγματικά κατοχυρωμένο πυρήνα του οικονομικού συστήματος συνιστά και η ανταγωνιστική εκείνη ενέργεια, που στρέφεται κατά της οικονομικής ελευθερίας του καταναλωτή, αναιρώντας τον ελεύθερο σχηματισμό της αγοραστικής του βούλησης, έτσι που να πλήττεται στον πυρήνα της η συνταγματικά κατοχυρωμένη οικονομική ελευθερία, αφού τίθεται σε διακινδύνευση, εφόσον παρεμποδίζεται ουσιαστικά η άσκηση της, ενέργεια η οποία αντίκειται στα χρηστά ήθη, κατά το άρθρο 1 του ν. 146/1914 (ΕΑ 1489/2007 ΔΕΕ 2007/575, ΕφΘεσ 3000/2005 Αρμ 2006/896, ΕΑ 698/2003 ΕΛΛΔνη 45. 1064, Τιμπανούλη, σε Αθέμιτο ανταγωνισμό Νομικής Βιβλιοθήκης, έκδ. 1996, αριθ. 65). Σε περίπτωση υπαίτιας προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας, η οποία μπορεί να γίνει είτε με πιστή (δουλική) αντιγραφή είτε με διασκευή (αρκεί να υπάρχει ομοιότητα των δύο έργων κατά το κύριο περιεχόμενό τους) παρέχεται στον δικαιούχο της πνευματικής ιδιοκτησίας αξίωση αποζημίωσης και ικανοποίησης της ηθικής βλάβης κατά το άρθρο 65 του ν. 2121/93 (ΑΠ 1030/2010 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 537/2010 ΕΕμπΔ 2011/469, ΕΑ 1538/2009 Αρμ 2009/1200, ΕΑ 3594/2008 Αρμ 2009/50).

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού, από τις προσκομιζόμενες με επίκληση από την εφεσίβλητη-αντεκκαλούσα υπ' αριθμ. 5470/18.6.2009, 5471/18.6.2009 και 5473/18.6.2009 ένορκες βεβαιώσεις ενώπιον της Ειρηνοδίκη Αθηνών που ελήφθησαν μετά νομότυπη κλήτευση της αντιδίκου πλευράς (βλ. τις υπ' αριθμ. 6931, 6929 και 6930 της 12.6.2009 εκθέσεις επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Ρόδου (...)) και την υπ' αριθμ. 9291Δ/15.6.2009 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών (...), καθώς και από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν, είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για να χρησιμεύσουν για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, και τέλος λαμβάνοντας υπόψη και τα διδάγματα της κοινής πείρας, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Η ενάγουσα εταιρεία με παλαιότερη επωνυμία «.....» και ήδη «.....» δραστηριοποιείται στις υπηρεσίες καταλόγου, οι οποίες παρέχουν στον καταναλωτή - χρήστη τη δυνατότητα να αναζητήσει την πληροφορία που επιθυμεί μέσα από διαρθρωμένες και συστηματοποιημένες βάσεις δεδομένων που δημιουργούνται και προσφέρονται από αυτήν. Είναι αρχική δημιουργός και δικαιούχος μίας βάσης

δεδομένων, που διατίθεται σε έντυπη και ηλεκτρονική μορφή με τίτλο «.....» στην ελληνική γλώσσα και «.....» στην αγγλική γλώσσα. Η έντυπη μορφή διατίθεται σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια, ενώ η ψηφιακή μορφή είναι προσβάσιμη στην ιστοσελίδα της ενάγουσας στο διαδίκτυο στην ηλεκτρονική διεύθυνση «www.....gr». Στη βάση αυτή δεδομένων εισάγονται τα στοιχεία επιχειρήσεων και επαγγελματιών από όλη την Ελλάδα, ήτοι το όνομα ή η επωνυμία, η διεύθυνση, το αντικείμενο επαγγελματικής δραστηριότητας και τα στοιχεία επικοινωνίας, ήδη δε περιλαμβάνει πάνω από 365.000 λήμματα επαγγελματιών και επιχειρήσεων πανελληνίως. Στην ψηφιακή μορφή του καταλόγου οι πελάτες προβάλλονται είτε με ανάλογη χρέωση είτε με δωρεάν εγγραφή στο διαδικτυακό τόπο ως «free listers». Η δημιουργία της βάσης αυτής δεδομένων έγινε μετά από συλλογή, αξιολόγηση, ταξινόμηση και επαλήθευση των πληροφοριών και ήταν αποτέλεσμα χρονοβόρας, πολυδάπανης και εξειδικευμένης εργασίας. Για το σκοπό αυτό η ενάγουσα διαθέτει εγκαταστάσεις και απασχολεί προσωπικό που εργάζεται για τη συλλογή δεδομένων, τον έλεγχο της ακρίβειας αυτών, την επεξεργασία των πληροφοριών και την επιλογή και διευθέτηση αυτών σε έντυπους και ηλεκτρονικούς καταλόγους. Η βάση αυτή ανανεώνεται και αναβαθμίζεται ποσοτικά και ποιοτικά διαρκώς με την επαλήθευση και επικαιροποίηση των στοιχείων της. Για να καταστεί δε πιο εύχρηστος προς τους καταναλωτές ο κατάλογος αυτός στην ψηφιακή μορφή του εφαρμόστηκε ένα πρωτότυπο σύστημα τυποποίησης των καταχωρήσεων, με το οποίο εντοπίζονται τα στοιχεία του επαγγελματία ή της επιχείρησης με βάση τα κριτήρια που ο χρήστης θέτει κάθε φορά, ήτοι ανά περιοχή, κλάδο, ειδικότητα ή σωρευτικά ανά κλάδο κάθε περιοχής. Η ενάγουσα δαπάνησε κατά τα έτη 2004-2008 για την κατασκευή της βάσης δεδομένων της το ποσό των 3.388.298,31 ευρώ και για τη διαφημιστική της προβολή το ποσό των 7.336.098,61 ευρώ, ενώ για την αναβάθμιση αυτής δαπάνησε κατά τα έτη 2007-2008 το ποσό των 1.926.623,24 ευρώ. Κατόπιν αυτών, η βάση δεδομένων της ενάγουσας, με αντικείμενο τη συγκέντρωση, κατάταξη, ευρετηρίαση και αναλυτική παρουσίαση με εύχρηστο τρόπο στο ευρύ κοινό όλων των επαγγελματιών και επιχειρήσεων στην ελληνική επικράτεια, για τη δημιουργία και λειτουργία της οποίας απαιτήθηκε η επένδυση σημαντικών ανθρώπινων, τεχνικών και οικονομικών πόρων στον τομέα της αναζήτησης και συγκέντρωσης των στοιχείων και σ' αυτόν του ελέγχου της ακρίβειας αυτών, χαρακτηρίζεται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, από το στοιχείο της πρωτοτυπίας ως προς την επιλογή ή τη διευθέτηση του υλικού της και αποτελεί πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα. Κατά συνέπεια, εμπίπτει στην έννοια του «έργου» ως αντικείμενου πνευματικής ιδιοκτησίας του ν. 2121/1993, σύμφωνα με όσα προεκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας απόφασης.

Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι κατά το χρονικό διάστημα από 2.2.2009 μέχρι 6.2.2009 στην ιστοσελίδα με την ηλεκτρονική διεύθυνση «www.....gr», που διατηρεί η πρώτη εναγομένη εταιρεία στο διαδίκτυο, αναρτήθηκε μία βάση δεδομένων με αντικείμενο τη συγκέντρωση, κατάταξη και παρουσίαση στους χρήστες του διαδικτύου των επαγγελματιών και επιχειρήσεων της Ελλάδας. Η βάση αυτή δεδομένων, η οποία περιελάμβανε 70.000 περίπου καταχωρήσεις με τα ονόματα ή την επωνυμία επαγγελματιών ή επιχειρήσεων, τη διεύθυνση, το αντικείμενο επαγγελματικής δραστηριότητας και τα στοιχεία επικοινωνίας τους, ήταν πανομοιότυπη με τμήμα της βάσης δεδομένων της ενάγουσας. Συγκεκριμένα, οι καταχωρήσεις που αναρτήθηκαν στην εν λόγω ιστοσελίδα είχαν την ίδια ακριβώς μορφή, διατύπωση, σειρά και κατάταξη με τις καταχωρήσεις της βάσης δεδομένων της ενάγουσας. Το γεγονός ότι η βάση δεδομένων της πρώτης εναγομένης αποτελεί αντιγραφή τμήματος της βάσης δεδομένων της ενάγουσας αποδεικνύεται και από το ότι εσφαλμένες, ανύπαρκτες ή προβληματικές καταχωρήσεις που η ενάγουσα σκοπίμως είχε εισαγάγει στη βάση δεδομένων της, προκειμένου να εντοπίζει παράνομες αντιγραφές, εμφανίστηκαν στη βάση δεδομένων της πρώτης εναγομένης. Ειδικότερα, ένα ανύπαρκτο πρόσωπο με στοιχεία «....., κάτοικος ..... αριθμ. ...., ΤΚ .....», που είχε η ενάγουσα σκοπίμως καταχωρήσει στον

κατάλογό της, εντοπίστηκε ακριβώς με τα ίδια στοιχεία στη βάση δεδομένων της πρώτης εναγομένης. Ακόμη, η σκοπίμως καταχωρηθείσα στον κατάλογο της ενάγουσας λανθασμένη διεύθυνση της επιχείρησης ..... , ήτοι «....., ΤΚ ....., ...» εντοπίστηκε να έχει καταχωρηθεί με την ίδια εσφαλμένη διεύθυνση στη βάση δεδομένων της πρώτης εναγομένης. Επίσης, σε σειρά καταχωρήσεων του καταλόγου της ενάγουσας όπου είχαν διορθωθεί εσφαλμένα στοιχεία, όπως ο αριθμός τηλεφώνου της επιχείρησης «.....» από τον λανθασμένο ..... στον ορθό ....., εντοπίστηκε στη βάση δεδομένων της εναγομένης με την αρχική λανθασμένη καταχώρηση του τηλεφωνικού αριθμού. Η πρώτη εναγομένη, της οποίας ομόρρυθμα μέλη αποτελούν οι δεύτερος και τρίτος των εναγομένων, με την ανωτέρω περιγραφόμενη ενέργειά της προσέβαλε το ειδικό δικαίωμα του κατασκευαστή της βάσης δεδομένων που προβλέπεται από την Οδηγία 96/9 ΕΟΚ και το άρθρο 45Α του Ν 2121/1993 επί της προαναφερομένης βάσης δεδομένων της ενάγουσας, εφόσον η αντιγραφή και η χρησιμοποίηση της βάσης δεδομένων της έγινε χωρίς την άδειά της. Συγχρόνως δε, άσκησε σε βάρος της αθέμιτο ανταγωνισμό, εφόσον η εκμετάλλευση του έργου της ενάγουσας, προστατευόμενου από το ν. 2121/1993 και καθιερωμένου στις συναλλαγές, έγινε από μη δικαιούχο και προς επίτευξη εμπορικού κέρδους. Και τούτο, διότι η εναγομένη δραστηριοποιείται στο ίδιο πεδίο οικονομικής δραστηριότητας με την ενάγουσα, ήτοι στις υπηρεσίες επαγγελματικών καταλόγων, ενώ με τον ως άνω παράνομο τρόπο επιδίωκε να ενισχύσει την επισκεψιμότητα της ιστοσελίδας της με σκοπό να αποκομίσει οικονομικό όφελος από την καταχώριση πλήθους διαφημίσεων σ' αυτήν. Η ένσταση καταχρηστικής άσκησης εκ μέρους της ενάγουσας του επιδικίου δικαιώματος, η οποία προβλήθηκε πρωτοδίκως και επαναφέρεται με σχετικό λόγο εφέσεως, περιλαμβάνει δε ισχυρισμούς περί μη λειτουργίας της ιστοσελίδας της πρώτης εναγομένης, περί ύπαρξης συστημάτων ασφαλείας της ενάγουσας που καθιστούν αδύνατη την αντιγραφή της βάσης δεδομένων της και περί μη ευθύνης της πρώτης εναγομένης για την ορθότητα των εγγραφών και των καταχωρήσεων στη βάση δεδομένων της, πρέπει να απορριφθεί ως εντελώς αόριστη, καθόσον ουδέν απολύτως πραγματικό περιστατικό καταχρηστικότητας περιλαμβάνει, που θα μπορούσε να υπαχθεί στο πραγματικό της διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ (ΑΠ 872/2009 Δ/νη 2009/1007).

Από την ως άνω υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά της πρώτης εναγομένης η ενάγουσα υπέστη ηθική βλάβη, που συνίσταται στην απαξίωση του εμπορικού προϊόντος της βάσης δεδομένων της λόγω της αντιγραφής και χρησιμοποίησής της, καθώς και σε σημαντική μείωση της φήμης, του κύρους και της αξιοπιστίας της. Για την αποκατάσταση αυτής δικαιούται χρηματική ικανοποίηση, το ύψος της οποίας, αφού ληφθούν υπόψη η φύση και το μέγεθος της προσβολής και οι εν γένει περιστάσεις που τη συνοδεύουν, αλλά και η οικονομική κατάσταση των μερών, ανέρχεται στο ποσό των 15.000 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο. Με βάση τα προαναφερόμενα, έπρεπε η αγωγή να γίνει δεκτή εν μέρει ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και να αναγνωριστεί ότι οι τρεις πρώτοι εναγόμενοι, έκαστος εις ολόκληρον, οφείλουν να καταβάλουν στην ενάγουσα το ποσό των 15.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να παραλείπει κάθε προσβολή στο μέλλον με την απειλή χρηματικής ποινής 1.000 ευρώ για κάθε παράβαση της απόφασης, να δημοσιεύσει με δαπάνες της σε μία ημερήσια εφημερίδα της Ρόδου και σε μία των Αθηνών περίληψη του διατακτικού της απόφασης και να υποχρεωθεί η τέταρτη εναγομένη να διαγράψει οριστικά το όνομα του διαδικτυακού χώρου της εναγομένης.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, εφόσον το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφαση κατέληξε στην ίδια κρίση, δεν έσφαλε αλλά ορθά εφάρμοσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις.

Μετά ταύτα, πρέπει να απορριφθούν η έφεση και η αντέφεση ως ουσιαστικά αβάσιμες. Τα δικαστικά έξοδα της εφεσίβλητης-αντεκκαλούσας, για το δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας, πρέπει να επιβληθούν εις βάρος των εκκαλούντων, λόγω της ήττας τους (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει την έφεση και την αντέφεση αντιμωλία των διαδίκων. Δέχεται τυπικά την έφεση και απορρίπτει αυτήν κατ' ουσίαν.

Κηρύσσει απαράδεκτη την αντέφεση ως προς την Εθνική Επιτροπή Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων. Δέχεται κατά τα λοιπά τυπικά την αντέφεση και απορρίπτει αυτήν κατ' ουσίαν. Επιβάλλει τη δικαστική δαπάνη της εφεσίβλητης-αντεκκαλούσας, για το δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας, σε βάρος των εκκαλούντων και την προσδιορίζει σε εξακόσια (600) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε στη ..... την 13η Ιανουαρίου 2014 σε μυστική διάσκεψη και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του στη ..... τη 13η Μαρτίου 2014 σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, με παρούσα τη γραμματέα.

Ο Πρόεδρος

Η Γραμματέας